

Évi 200.000 pengő Budapest szennyvizéből

— Az Est tudósítójától —

Mindenből lehet pénzt csinálni. Ki gondolna arra, hogy Budapest szennyvizéből is százszázalékos profitot lehet keresni? Pedig lehet. S erre a nehéz feladatra vállalkozott a magyar főváros vezetősége.

A nagyvárosok csatornáit romantikus színben tüntették fel egyes regények. Sokszor gondol az ember arra, milyen lehet az élet Budapest alatt. Pedig Budapest csatornáiban nem bujkálnak gonosztevők, csak a köztisztasági hivatal emberei járnak bennük és tisztogatnak. Minden szennyvíz ezekből a csatornákból végeredményképpen bejut a szivattyútelepekre, amelyek közül a központi telep az összekötő-híd pesti oldalán van.

A telep maga nagy park, a be nem avatott úgyszólván semmit sem lát, mert minden a föld alatt történik.

Most az egész területet feltúrták, mert nagy építkezés folyik: az úgynevezett rácsiszap elgázosító berendezést építik, amelynek az lesz a hivatása, hogy évente legalább 200 000 pengőt szedjen ki a szennyből és piszokból.

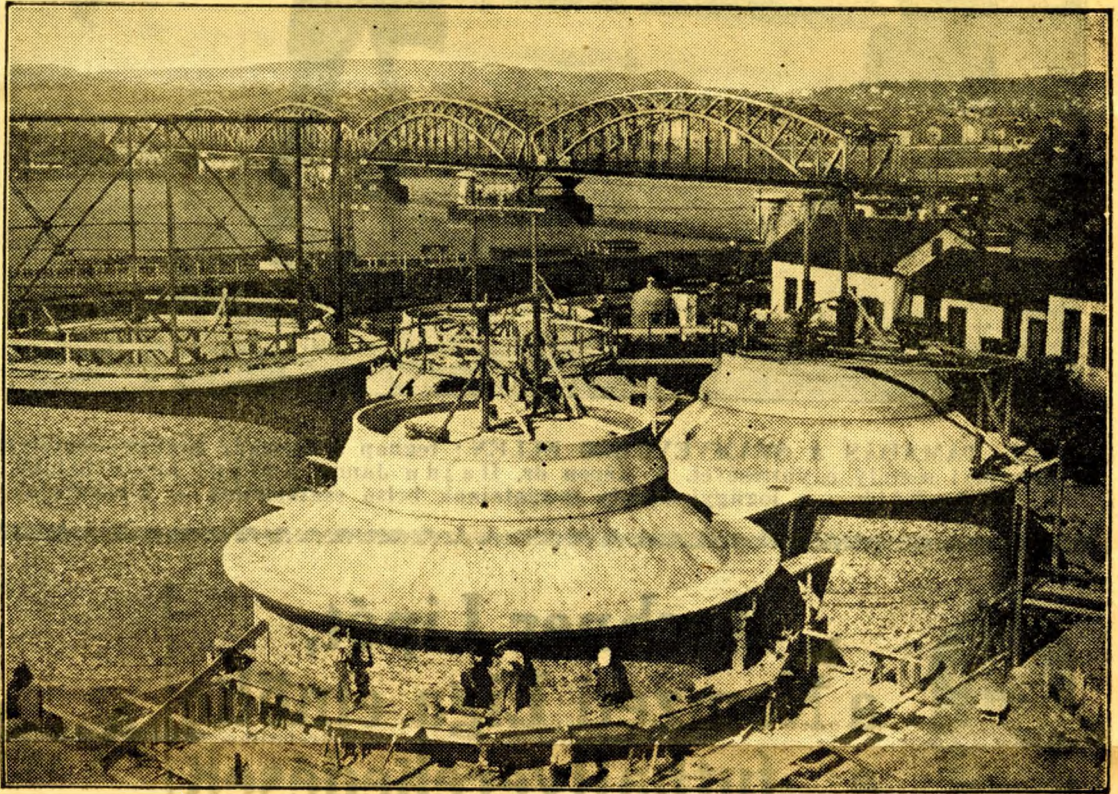
Több világváros már kísérletezett ilyen irányban. Az iszapot és a szemetet a szennyvízből — mielőtt azt a Duna közepébe szivattyúznák — kiszűrik és megfelelően hasznosítják. Eddig ezt az iszapot és piszokot nagy költséggel a város határain túlra fuvarozták és ott elföldelték. Az eddig értéktelen anyagból most majd értékes gázt fejlesztenek, hatalmas tartályokban fogják ezt a csatornaiszapot rothasztani. Rothadás közben ugyanis a világítógáznál is értékesebb, nagyobb fűtőértékű metángáz fejlődik. Ezt a gázt azután motorok hajtására használják fel és a gázmotorhoz kapcsolt generátor segítségével elektromos áramot állítanak elő. Ennek az elektromos áramnak az értéke minimumán évi 200.000 pengő.

De még ez sem elég. A gáz kivonása után a szenny és az iszap összeomlik és fehér porszerű anyag marad vissza, amely teljesen szagtalan és trágyázásra kitűnő. Ezt a trágyát is értékesíteni fogja a főváros és ebből is jelentős összegeket vesz majd be.

Király Kálmán tanácsnok és Zaitz László műszaki tanácsos társaságában mentünk a soroksáriúti telepre. Először megnéztük azt a helyet, ahová minden szennyvíz kerül. Maga az épület kívülről vidéki múzeumhoz hasonlít. Nemes, egyszerű vonalak, két kapuja kovácsolt, művészi rács.

Belépünk a nagy előterembe. Gépek dolgoznak és tüntető tisztaság. Innen

át jutunk a tulajdonképpeni nagyterembe, amelyet két részre osztottak és mindig csak a terem egyik felén

RÉSZLET A SZIVATTYÚTELEP »ELGÁZOSÍTÓ« KÉSZÜLEKÉBŐL

át zuhog a szennyvíz.

Magasan állunk a hídon és alattunk hőmpolyög a csatornák vize. Nem látunk piszkosabbnak, mint a Duna, pedig ez

magávalhordja a milliós nagyváros minden szennyét.

Közvetlenül alattunk dolgozik a rác. A rác állandóan mozog és az előtűnő kampók a vízből kihalsznak minden szennyet. Az ilyen módon kiemelt piszok csatornákon át kerül ki az épületből. Eddig ezt a szennyet egyszerűen kidobták, most azonban gáz fejlesztésére fogják felhasználni.

— Bizony ez nem mindig így volt, — magyarázza a tanácsnok. — Azelőtt mélyen a föld alatt bugyogott a csatornában a víz, két oldalt munkások álltak és gereblyével halászták ki a piszokot. Most a lehetősége sincs meg annak, hogy valaki hozzakerülhessen a szennyvízhez. A szennyvíz azelőtt megfertőzte a dunaparti községeket, de már ezen is segítünk,

a megtisztított szennyvíz csatornákon át kerül ki a Duna közepébe

és ott a sebes folyásban teljesen eloszlik.

Zaitz műszaki főtanácsos veszi át a szót:

— Mult héten szakemberek jártak itt és kijelentették, hogy ilyen tökéletes berendezést tanulmányútjuk során sehol sem láttak. Ez a szivattyútelep másod-

percenként 31.000 liter vizet tud a Dunába szállítani. Közegészségügyi szempontból a most bevezetett reformok jelentőségét felbecsülni is alig lehet.

Kimegyünk a többi épület közé. A Dunaparton már látszik a gáztartály és a gázosító berendezés. Olyan, mint néhány óriási lombik egymás mellett.

Ideiglenes lépcsőn mászunk be a belsejébe. A nagy betöntölcsér alsó részéhez érünk. Ide kerül majd a gáz és innen megy át egy másik épületbe, ahol azután elektromos áramfejlesztésre használják fel.

Felmászunk a tartályok tetejére is. Teljesen lezárt csöveken keresztül szállítják majd a tartályok tetejére a szennyiszapot, amely anélkül, hogy napvilágra kerülne, bejut a gázosító berendezésbe.

— És mi lesz a visszamaradt anyaggal? — kérdeztük.

Megmutatják, hogy a gázosító eljárás után az egész anyag fehér porrá omlik össze, amelyet trágyának lehet felhasználni.

A tanácsnok lelkesen mutat körül. — És mindez a berendezés végeredményképpen egy krajcárjába sem kerül a főváros közönségének. Pár év alatt

az egész berendezést kifizetjük abból a haszonból, amit a gázosító berendezés nekünk nyújt.

600.000 pengő körül lesz a költség és két-három esztendő alatt megkeressük vele ezt az összeget. Ilyen jó üzlet ritkán kínálkozik.

— De nemcsak pénzügyi része van a dolognak, hanem közegészségügyi jelentősége is óriási. A főváros tovább fog haladni ezen az úton. Épül már a másik szivattyútelepünk is és természetesen ott is lesz gázosító berendezésünk, sőt a kisebb szivattyútelepeken is berendezünk ilyen.

Még ebben az évben elkészül az egész berendezés és megtörténik az a csoda, hogy az értéktelen hulladékból és piszokból a magyar főváros évente 200.000 pengőt fog keresni.

Paizs Ödön